

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. Ch.**
zastoupen: Organizací pro pomoc uprchlíkům
Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, OAM-927/ZA-ZA11-K10-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou

doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce. Namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Zopakoval důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz níže). Má obavu z pronásledování ze strany soukromých osob (mafie). Citoval definici pronásledování a původce pronásledování (§ 2 odst. 4 a 6 zákona o azylu) s přesvědčením, že naplňuje definiční znaky pronásledování uvedené v příručce UNHCR, neboť on sám, ale i jeho rodinní příslušníci byli napadeni členy gangu, který mu vyhrožuje. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, který se zabývá povahou původců pronásledování, potažmo vážné újmy se závěrem, že jimi mohou být nestátní subjekty (soukromé osoby) a posuzováním možností ochrany ze strany státu před takovýmto jednáním. V této souvislosti poukázal na nefunkčnost právní ochrany na Ukrajině (viz zpráva Úřadu Vysokého komisaře pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016) a na rozšířenou korupci a nedostatek výkonu spravedlnosti (viz zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práva za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017).

3. Z uvedených důvodů se žalobce obává návratu do země původu, neboť mu hrozí vážná újma, na Ukrajině byl pronásledován ze strany soukromých osob a i nadále byl těmito osobami kontaktován. Ze strany státních orgánů nemůže očekávat pomoc, neboť v zemi původu není zaručeno, že pachatelé budou potrestáni. Je proto přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť mu hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zdůraznil, že důkazní břemeno v řízení vyplývá z břemene tvrzení a je tedy na žalobci, aby hodnověrně doložil, že je skutečně pronásledován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004). K žalobcem tvrzenému pronásledování ze strany soukromých osob žalovaný uvedl, že se těmito skutečnostmi obsáhle zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 5 až 7 napadeného rozhodnutí), se závěrem, že se nejedná o pronásledování z azylově relevantních důvodů. Zopakoval, že pokud se žalobce obával jednání soukromých osob (mafie), měl možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné orgány v zemi jeho původu a využít tak všech dostupných prostředků vnitrostátní ochrany. Poukázal na to, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu mohou být soukromé osoby původci pronásledování, avšak pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takovéto jednání podporují či úmyslně přehlížejí (viz např. rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, či rozsudek ze dne 24. 11. 2016 č. j. 5 Azs 251/2016-19). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

5. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za

výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.

6. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 25. 10. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“). V doplnění žádosti a následném pohovoru uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je rozvedený, má dceru. Naposledy žil ve vesnici v Ivano-frankovské oblasti. Do České republiky odcestoval v roce 1998, měl pracovní vízum, které si prodlužoval až do roku 2011, kdy skončila jeho platnost. Neúspěšně žádal o povolení k dlouhodobému pobytu. V roce 2013 dostal výjezdní příkaz, ale neodcestoval, protože by ho „doma čekalo peklo“. Od roku 2013 tak na území ČR pobývá nelegálně.
7. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu obav z mafie. K uvedené obavě uvedl, že v roce 1998 šli s kamarády na diskotéku, jednoho kamaráda srazilo auto a byl odvezen do nemocnice. Řidič utekl a auto nechal na místě. Nechtěli hledat řidiče někde po vesnici, tak mu auto převrátili na střechu, po nárazu mělo rozbitý bok. Asi za týden přišlo na diskotéku několik lidí (mafiáni), a zmlátili přítomné basebalovými pálkami. Žalobce tam nebyl, ale dozvěděli se o něm. Vytáhli ho (jakož i další kamarády) z domu, mlátili je a řekli jim, že musí zaplatit auto i s úroky. Výše uvedenou nehodu ani fyzické napadení neohlásil na policii. Báł se o rodinu. Žalobce asi 4 měsíce platil, potom už neměl peníze, tak utekl. Jeho kamarád, mu řekl, že za dva dny jede do ČR, že mu vyřídí pracovní vízum. Koupil si voucher a přijel do ČR. Po jeho útěku někdy v roce 1998 nebo 1999 zmlátili jeho bratra. V průběhu uplynulých 18 let jeho matku i bratra telefonicky kontaktovali, stejně tak i žalobce v ČR, dozvěděli se i jeho bydliště zde. Po bratrovi chtěli peníze. Pokud jde o částku, kterou měl žalobce zaplatit, uvedl, že platit měli tři, každý měl jinou cenu. Žalobce měl zaplatit 1000 USD hned a potom každý měsíc 200 USD. Nezaplatil celou částku hned a musel platit procenta. Z ČR žádné peníze neposílal. Uvedl, že to měl splacené, ale chtěli další procenta. Dále uvedl, že po zadržení Policií ČR v roce 2013 věděl, že stejně nevycestuje, nic nedělal, nic neměl a čekal, až ho chytanou znovu. Zadržen byl opětovně v roce 2016. O institutu azylu nevěděl, poradil mu to kamarád. V ČR nemá žádné rodinné nebo sociální vazby. Pokud by se měl vrátit na Ukrajinu, neví, co by ho tam čekalo, musela by zmizet mafie. Politicky se nic nemění, nyní je tam válka. Uvedl, že v minulosti neměl žádné problémy se státními orgány, soudy, policií nebo armádou.
8. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, Zprávy Freedom House-Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina ze dne 22. 3. 2017, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 - Ukrajina ze dne 12. 1. 2017, Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv z 13. 4. 2016, Informace MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 8. 2016 do 15. 11. 2016 ze dne 9. 12. 2016. Dále vycházel z informací z Cizineckého informačního systému (CIS) a protokolů o vyjádření žalobce ve věci řízení o jeho správním vyhoštění z roku 2013 a

2016. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti nevyužil, nenavrhл doplnění podkladů.

9. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
10. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně, na základě výše uvedených informací o zemi původu a přihlédl i ke skutečnostem, které vyplynuly z předchozích správních řízení žalobce o jeho správním vyhoštění. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
13. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, když výčet těchto důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce ve své vlasti neměl žádné potíže se státními či bezpečnostními orgány. Za důvod odchodu z vlasti a žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z mafie, která po něm vymáhá dluh včetně úroků, vzniklý za škodu na autě v důsledku nehody v roce 1998. Jeho obava je tedy spojena se soukromými osobami.
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a*

pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

15. Z výše citované definice vyplývá, že o azylově relevantní pronásledování ze strany soukromých osob se jedná tehdy, jestliže by byla jejich činnost státními orgány podporována nebo tolerována a nebo by stát nebyl schopen nebo ochoten zajistit odpovídající ochranu. Obavami z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a nemožností domoci se ochrany státu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, v níž uvedl, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takové jednání podporují či úmyslně přehlížejí (viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Kromě odkazů žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu v napadeném rozhodnutí, lze poukázat např. na rozsudek jmenovaného soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, v němž se uvádí: „*Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ K uvedené problematice lze odkázat i na další rozsudky Nejvyššího správního soudu (ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19; ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004, či ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005), všechny dostupné na adrese www.nssoud.cz).
16. V projednávaném případě žalobce uvedl obavu z jednání mafie. Důvod jednání příslušníků mafie (vymáhání dluhu včetně úroků za použití fyzického násilí) nesouvisí s žádným z důvodů azylově relevantních ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ač je zřejmé, že uvedené osoby jednaly protiprávně, žalobce se s žádostí o pomoc neobrátil na žádné státní orgány své vlasti. Dopravní nehodu v roce 1998 neohlásil na policii, neučinil ani oznámení v případě napadení či vyhrožování ze strany členů mafie. K žalobcem tvrzené nefunkčnosti právní ochrany a korupci na Ukrajině krajský soud uvádí, že korupci jako negativní jev v činnosti některých státních orgánů nelze zcela vyloučit ani ve vyspělých demokraciích. Žalobce neuvedl žádný konkrétní případ ve vztahu ke své osobě, jak se ho tvrzená korupce dotýká. Nevyužil žádný z prostředků vnitrostátní ochrany, proto v jeho případě nelze dospět k závěru, že by mu případná ochrana ze strany státních orgánů nebyla poskytnuta nebo že by byla neúčinná. Informace MZV ČR, č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 uvádí možnosti, kam lze podat stížnost na postup policejních či jiných státních orgánů
17. Nelze rovněž odhlédnout od doby, kdy problémy žalobce vznikly (rok 1998), a kdy se uvedených potíží dovolává jako důvodů pro udělení mezinárodní ochrany (rok 2016). Stejně jako to, že žádost o mezinárodní ochranu podal až v době, kdy od roku 2011 pobývá na území ČR nelegálně a dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění (v roce 2013 a 2016), které nerespektoval a území ČR neopustil s úmyslem ho ani neopustit (viz podrobně strana 5 až 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde rovněž žalovaný cituje vlastní sdělení žalobce z řízení o správním vyhoštění, z nichž je zřejmé, že do ČR přicestoval v roce 1998 za prací, protože na Ukrajině je práce málo placená a že v návratu do vlasti mu žádná závažná překážka nehrozí). Z uvedeného jednání žalobce je zřejmé, že hlavním motivem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu, aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20.

10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srov. například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Krajský soud pro úplnost doplňuje, že v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003), je dále uvedeno, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
18. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
19. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
20. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce rovněž žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.

21. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
22. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
23. Žalovaný se řádně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva. Krajský soud doplňuje, že proti žalobci nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a v průběhu správního řízení se nezmínil o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i tím, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 103518/2016-LTPT ze dne 3. 6. 2016 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.
24. Ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný na základě obstaraných informací uvedl, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skuteností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na základě ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č.

j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017). Žalobce pochází z Ivano-frankovské oblasti na západě Ukrajiny, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Žalobce kromě obecné námitky, že nyní je na Ukrajině válka, neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit reálnost obavy hrozící vážné újmy ve vztahu přímo k jeho osobě. Vzhledem k místu posledního pobytu žalobce na území Ukrajiny, či s odkazem na možnost využití institutu vnitřního přesídlení (mimo zmíněné dvě ohrožené oblasti), je možné případnou obavu žalobce vyloučit. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

25. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 As 68/2013-29).

26. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a odpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 a § 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 4 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. ledna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně